

KISS BENEDEK

Én vagyok hátra

*Üres kerti székek szanaszét,
szemközt Tördemic lidércfényei
a hegykaréj alatt.
Uram-Teremtőm, megiszom
a mai utolsó poharat.*

*Volt vígság, várakozás valami jóra,
de szemüvegem mögül most csak
romokra látok.
Két romvár között sóhajtok akkorát,
hogy hallják a halott barátok.*

*Volt vígság, várakozás akkor is,
mikor még a diófa lombja alatt
sokan ültünk karéjban.
Szólt akkor is az éji bogár, s mi
csendültünk poharainknál is jobban.*

*Elcsendesült a régi kompánia,
a diófa lombja
ritkul és senyved.
Uram-Teremtőm, hiszem, hogy
mindnyájunkra permetezed kegyelmed.*

*Én vagyok hátra, meg még néhány
kósza társ, kikkel együtt
szövetkeztünk a jobbra.
Pihenjen már minden álmunk,
minden ricsajos tervünk
bebalzsamozva.*

A gyalogos

*Utamat végigtántorogtam,
csak ritkán volt a mezsgye egyenes.
Mentem, mérföldkőről mit sem tudtam,
mindig sejtéseimben bizakodtam,
s hittem: így helyes.*

*Gyalogos voltam mindig – ha repülő vitt,
akkor is lépteimmel mértem a tájat.
S nem volt még olyan, ki ennyire hitt
– csurgatva öröm s bánat csöppjeit –
a földi csodáknak.*

*S így volt a jó. Kártyáztam, bort vedeltem,
összefirkáltam sok mázsa papírt.
Mindre azt írtam: Istenem! Szerelmem!
Szabadon szolgáltam és föl se vettem,
füttyültem arra, mit a sorsom írt.*